

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA 537
Din data de 24.08.2016

Dosar nr.: 701/2015

Petiția nr.: 7588/02.12.2015

Petenți: .....

Reclamat: -

Obiect: Fapte de discriminare prin soluții diferite oferite de instanță, pentru litigii de muncă identice.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petenților

I.1.1. ....

I.1.2. ....

I.2. Numele și reședința reclamaților

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Prin sesizarea făcută, petenții susțin că salariați cu aceeași pregătire profesională, cu aceeași vechime în domeniu, cu aceleași condiții de muncă sunt tratați discriminatoriu în litigii de muncă în funcție de completul de judecată.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresele înregistrate cu nr. 7588/15.01.2016 și 188/15.01.2016 au fost citați petenții pentru termenul din data de 28.01.2016. Petenților li s-a adus la cunoștință că a fost invocată din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petenților

4.1.1. Prin intermediul memoriului înregistrat sub nr. 7588/02.12.2015, petenții menționează că prin aplicarea prevederilor OUG 82/29.09.2011, s-a înființat Agenția Națională de Îmbunătățiri Funciare prin reorganizarea Administrația Națională de Îmbunătățiri Funciare R.A. , aceste prevederi conducând la desființarea tuturor locurilor de muncă din cadrul Administrației, și la concedierea colectivă a 3457 de salariați.

4.1.1.1. Petenții au fost selectați de către noul Director General al Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciar, pentru a face parte din personalul ce se va ocupa de reorganizarea instituției nou înființate.

4.1.1.2. Petenții menționează că fiind o concediere colectivă, foștii angajați ai instituției reorganizate au beneficiat de salarii compensatorii după cum urmează : pentru o vechime mai mică de 3 ani – 3 salarii de bază, și pentru o vechime mai mare de 3 ani – 7 salarii de bază; compensații neprimite de către 1500 de salariați care s-au angajat la instituția nou creată.

4.1.1.3. Petenții acuză că față de aceste nereguli s-au adresat Judecătoriei Bacău care prin sentința 2436/2012 respinge acțiunea ca fiind nefondată, în condițiile în care colegii din Iași și din Constanța care s-au adresat Judecătoriilor din orașele respective au primit decizii favorabile, fiind admise acțiunile lor în instanță și soluționate prin obligația părților de a plăti reclamațiilor compensațiile prevăzute în contractul colectiv de muncă.

4.1.2. Prin intermediul memoriului înregistrat sub nr. 453/28.01.2016 petenții solicită respingerea excepției de neкомпetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.1.2.1. Petenții menționează că în lipsa unei proceduri clare de preluare a salariaților la nou înființata instituție, s-a ajuns în situația în care petenților le-au fost emise decizii de încetare a contractelor individuale de muncă, cu acordul părților, pentru a facilita desfășurarea predării-primirii între cele 2 instituții. Astfel, încetarea contractelor individuale de muncă ale subsemnaților a avut loc ca urmare a reorganizării ANIF, fiind astfel îndeplinită condiția prevăzută de art.11 pct.6 din contractul colectiv de muncă potrivit căruia în cazul disponibilizării de personal, salariații vor beneficia de plăți compensatorii.

4.1.2.2. Petenții consideră că le sunt aplicabile dispozițiile art.12, pct. 3 din Contractul Colectiv de Muncă, nu pentru că au fost supuși concedierii colective, nefiind cazul, ci pentru că se încadrează în prevederile art.11 pct.6 din Contractul Colectiv de Muncă, care face aplicabil art.12, pct.3 în cazul altor modalități de încetare a contractului colectiv de muncă dacă aceasta a fost determinată de reorganizarea ANIF.

4.1.2.3. Petenții susțin că sunt îndreptățiți să beneficieze de aceeași compensație prevăzută la art. 12. pct.3 din CCM .

4.1.2.4. Documente atașate la dosar.

4.2. Susținerile părților reclamate

-

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul urmează a analiza excepția neкомпetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu în cauză cu privire la discriminarea instituită prin soluțiile diferite oferite de instanță, pentru litigii de muncă identice.

5.2. În drept, potrivit dispozițiilor **art.63** din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) *Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției*”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepției invocate.

5.3. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.4. Colegiul constată că petenții invocă vătămarea drepturilor legale ale acestora prin soluția adoptată în cazul acestora de către Judecătoria Bacău, care prin sentința 2436/2012 respinge acțiunea ca fiind nefondată, în condițiile în care colegii din Iași și din Constanța care s-au adresat Judecătoriilor din orașele respective au primit decizii favorabile, fiind admise acțiunile lor în instanță și soluționate prin obligația părților de a plăti reclamațiilor compensațiile prevăzute în contractul colectiv de muncă.

5.5. Petenții mențin că fiind o concediere colectivă, foștii angajați ai instituției reorganizate au beneficiat de salarii compensatorii după cum urmează : pentru o vechime mai mică de 3 ani – 3 salarii de bază, și pentru o vechime mai mare de 3 ani – 7 salarii de bază; compensații neprimite de către 1500 de salariați care s-au angajat la instituția nou creată.

5.5.1. Petenții acuză că față de aceste nereguli s-au adresat Judecătoriei Bacău care prin sentința 2436/2012 respinge acțiunea ca fiind nefondată, în condițiile în care colegii din Iași și din Constanța care s-au adresat Judecătoriilor din orașele respective au primit decizii favorabile, fiind admise acțiunile lor în instanță și soluționate prin obligația părților de a plăti reclamațiilor compensațiile prevăzute în contractul colectiv de muncă.

5.6. În considerarea incidenței obiectului petiției în câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „*jurisdicție administrativă*” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000, republicată, este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.) iar actul per se, este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești. Aceste aspecte sunt statuate de prevederile art. 16 (independența organului care emite actul), art. 20 (procedura specială), art. 20 alin.6 (principiul contradictorialității și al dreptului la apărare), art. 20 alin.7 (obligativitatea motivării actului), art. 20 alin.9 (procedura de atac în fața instanței de contencios administrativ) din O.G. nr. 137/2000 republicată în temeiul Legii nr. 324/2006 (lege organică) pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000. De altfel, caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul CNCD a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960 din 15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și

Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „CNCD este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art.124 privind înfăptuirea justiției și art.126 alin.(5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

5.7. Ca atare, se naște întrebarea legitimă, în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000 republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul în soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești, ori în legătură indisolubilă cu activitatea de înfăptuire a justiției de către instanțele judecătorești.

5.8. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”. Art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

5.9. Prin Decizia nr.322/2001, publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, Curtea Constituțională a reținut că: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați ..., care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor ... prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...”

5.10. Astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, conform prevederilor art. 124 pct. 3 din Constituția României, coroborat cu prevederile art. 2 alin. (3) și art. 4 din legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și cu art. 3 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii, sunt imparțiali și sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora (A se vedea Decizia penală nr. 189/2009 sau Decizia penală nr. 283/2009).

5.11. Având în vedere aceste considerente, a admite că CNCD are competența rațiune materiae de a analiza aspecte ce derivă din conținutul hotărârilor judecătorești sau din procedurile desfășurate în fața instanțelor de judecată, ar presupune, în primul rând, instituirea unei modalități complementare de control a unei hotărâri judecătorești, iar în al doilea rând, o substituie în prerogativele Consiliului Superior al Magistraturii, instanța în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorului.

5.12. Nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma căilor de atac, în limitele recunoscute de lege. Or, din acest punct de vedere, art. 97 alin.2 din legea nr. 303/2004 republicată prevede că exercitarea dreptului de a sesiza CSM nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile

judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac. Însăși textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

5.12.1. Mai mult, în ceea ce privește solicitarea petenților referitoare la compensație prevăzută la art. 12. pct.3 din CCM, Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la acest aspect, fiind atribuit exclusiv al instanțelor de judecată.

5.13. Chiar dacă s-ar admite că CNCD ar exercita un control de legalitate al hotărârilor judecătorești, procedura ce decurge din declanșarea jurisdicției CNCD ar presupune, în ultimă instanță, adoptarea unui act administrativ-jurisdicțional ce vizează soluționarea unui conflict juridic dintre o persoana fizică și instanța de judecată, în mod indisolubil legat de actul acesteia (hotărârea judecătorească), ceea ce nu poate fi asimilat decât unui act de imixtiune în activitatea instanței. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

5.14. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța *sine qua non* asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulat;
2. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
3. O copie a hotărârii se va transmite părților:

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrative**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MANOLE PETRE FLORIN – Membru

Motivată/redactată: P.F.M./B.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.